

Åkersorksgatan i våra hjärtan

eller

Tidningsbud sökes till lugna
villakvarter

1. Brevlådan

– Nu går han förbi igen. Alltså lägger han fler lappar i brevlådan så får det fantamej vara slut på hans promenader. Då får han låsas in.

Mannen tittade i smyg ut genom köksfönstret. Personen där ute var uppenbart inte som han skulle. Först hade han verkat ofarlig, men efter lapparna i brevlådan kändes det lite obehagligt. Ni har fula gardiner, stod det på den första lappen. Alltså vad fan är det? Vad har han med våra gardiner att göra. Och både Inga och svärmor som köpt och ordnat med alla gardiner i veckor säger att vi har de finaste gardiner som går att få tag på.

Han bet sig i skinnet på tummen, en ovana han tog till vid nervösa stunder. De senare hade varit otaliga i hans liv så han hade fått byta tumme. Den vänstra tummen var hudflängd vid det här laget. Tänk om det var hemliga meddelanden om det där andra? Därför oerhört viktigt att Inga inte får för sig att ringa polisen. Skärp dej nu, Göran Nyborg!

Han rörde ner en sockerbit till i kaffet. Undrar var han bor, man kanske skulle hänga efter?

– Sa du något? Kvinnan som hette Inga tittade ut från klädkammaren. Hon hade famnen full av kläder.

– Ja, han galningen du vet, han gick förbi. Jag tror inte han la nån ny lapp förstås. Men jag tycker inte om att han går förbi. Men låt oss inte bry oss, det är det bästa.

Hon tittade allvarligt på honom.

– Ska vi inte sätta in larm i alla fall? Han bor väl på det där gruppboendet nere vid kyrkan. Och det finns säkert fler där som inte borde få gå ut. Men de har väl inte tillräckligt med personal kan jag tänka. Eller så är det nån vänstervriden uppfattning att de ska få gå omkring på det här viset. Göran, du har väl inte kontaktat dem? För det får vi bara skit för, de vill inte oss normala något väl.

Nä, han hade inte kontaktat gruppboendet. Inte av den orsaken i alla fall. För han visste att galningen inte bodde där, men det vågade han inte säga. För sanningen var att han varit på gruppboendet ett par gånger för att ta en fika med en i personalen: hans gamla käresta Astrid. Och sa han det skulle det ta hus i helvete. Men det han såg av dem som bodde där så hade ingen varit i stånd till att vare sig gå ända hit eller skriva sådana lappar.

– Undrar om han lägger lappar i fler brevlådor? Annars är det ju ännu konstigare att vi har fått två stycken, sa Göran som borde hålla käften och inte göra Inga ängslig. Men han kunde inte låta bli att fundera högt. För det här hade säkert inte med honom att göra.

– Du tror inte det kan vara så att här har bott någon för länge sedan som gubben känt, fortsatte Göran. Och så är han så rubbad att han tror att det fortfarande är 1940 eller nått och så är lapparna inte till oss egentligen.

– Fast det är våra gardiner, sa hon och skrattade.

Men den andra lappen var ju vidrigare. Att ni inte skäms. Det var vad det stod: Att ni inte skäms. De ville inte riktigt prata om den andra lappen, märkte Göran.

– Det enda som känns bra, sa hon, är att det är samma handstil och samma papper båda meddelandena är skrivna på annars hade vi haft två sjuka människor lösa. Men vad tror du, ska vi ringa polisen i alla fall och höra med dem, eller?

Han funderade. Det gällde att hantera Inga rätt nu. Få henne att må bra. Det kanske inte var en sån dum idé med larm: det skulle lugna Inga och medföra förbättringar för hans del också. Han kunde sätta in kameror som övervakade, till exempel, utan att Inga skulle misstänka något. Gubbstrutten var till nytta, insåg han plötsligt. Om det bara inte kom fler meddelanden.

Deras grannar visste inget, de hade pratat med två grannpar innan de insåg att grannarna tyckte det var obehagligt att de fått de här meddelandena. Som om de hade haft något med mannen att göra. Så de förstod båda två att de inte kunde prata om det här hur som helst. Speciellt inte som ingen annan verkade ha drabbats. I alla fall inte i grannskapet för då borde de ha hört något. Och de ville verkligen inte få mannen i huset mittemot att tycka illa om dem. Göran skulle behöva hans stöd för att få igång sitt företag igen sedan den förfärliga, men ack så härliga, branden inträffade. Den brand som kom i rättan tid innan han hade varit tvungen att visa upp att han inte hade skött sig. Alla papper som måste vara i ordning i företaget var inte i ordning, och det skulle han få problem med. Om inte all röra bara brann upp... Grannen mittöver var en klippa att räkna med för att komma igång igen. Han skulle tycka det var bra att det byggdes ett företag i parken. Den mannen tyckte inte om barn så det skulle inte bli en ny skola som fick byggas där om grannen fick bestämma, utan Görans företag. Grannen var med och bestämde över hur staden skulle skötas, han var en kraftfull politiker där. Det hade väckt förvåning hur han hade blivit invald bland dem som bestämmer i staden. Hans åsikter kunde vara väldigt underliga. Men nu passade det mycket bra för Göran att göra sig vän med den lite konstige grannen. Så här gällde det att bete sig smidigt. Tack och lov att de inte hade några barn, vilket han inte heller vågade säga henne. En jävla värld.

Hon la upp klädhögen på köksbordet.

– Du jag tänkte slänga de här vinterkläderna. Okey?

– Visst. Han strök henne över baken, hon vände sig om mot honom och log.

* * *

Mannen ute på gatan hade gått vidare. Han hade aldrig lagt någon lapp i någon brevlåda. Han tog bara sina promenader i sina gamla trakter för att se att allting stod rätt till. Att träden stod kvar och husen inte var rivna eller tillbyggda på något fult sätt. Man ska vårda sin miljö och ha stil på det man gör, brukade han säga till dem som ville höra på. Tänka på sin plats och bidra till det gemensamma sköna. Han tyckte det fanns mycket fusk och fult. Han brukade tala om de här sakerna när det var hans tur att berätta i de föreningar han var med i.

Han var före detta arkitekt, hade ritat inte bara hus utan även gjort teckningar över hur staden skulle växa. Det kunde gälla nya torg och var man skulle bygga skolor och fabriker. Det fanns mycket att ta hänsyn till för att en stad skulle vara bra för alla. Han hade arbetat många år på stadens eget kontor där man bestämde hur stadens skulle se ut. Så han hade gott om erfarenheter av hur det kunde vara och hur det kanske borde vara.

Mannen hade kunnat gå bra idag, hans benbesvär kändes inte av alls, det berodde nog på vädret. Det skulle han berätta för sin hustru när han kom hem.

I flera hus längs gatan lade man märke till den äldre mannens något stapplande gång. Sedan Göran och Inga berättat om honom för två grannpar hade informationen spridit sig så nu var det väl bara de utländska familjerna längre ner som inte visste. Därför följdes hans promenad av dolda iakttagare som ville se om han skulle lägga fler lappar i Göran och Ingas brevlåda. Göran och Inga hade i och för sig själva just övergått till att syssla med något annat, men tvärsöver, i nummer 17, iaktogs promenaden noga. Husägaren där hade koll på det mesta längs gatan. Han hade för en stund sedan sett med intresse på Görans framfart med Ingas kläder och blivit missnöjd med att de dragit sig tillbaka till de utrymmen han inte hade inblick i. Så han tittade också på den förbipasserande mannen. Speciellt tittade han på gubbens kroppshållning.

– Motbjudande med gamlingar som hasar sig fram. Fy fan, väste han för sig själv.

Han ryste över allt som var ömkligt eller fult. Det måste vara nån stil och ordning. De mittemot var vidriga till exempel. Han tvingades se på deras jävla gardiner varje dag för att inte tala om att de betedde sig som svin när de trodde att ingen såg på. Nä, det måste bli ett slut. Och i källaren höll han på med att bygga det som verkligen skulle bli lösningen.

Han gillade dock inte den ökande trafiken av både det ena och det andra på Åkersorksgatan. Vita skåpbilar som plötsligt stod parkerade utan synbar anledning. Och betydligt fler reklamutdelare som alltid anlände precis efter den vanliga posten.

Det var något skumt i görningen, så han fick ligga lågt ett tag. Inte för att de kunde vara ute efter honom, men man ville ju inte ge dem anledning bli misstänksamma.

2. Häradsbetäckare

– Och så köp rätt limpa den här gången, Gustav, vad tänkte du på sist? Du vet jag inte kan äta så stora skivor. Lilla Fina ska det va, det vet du ju, Gustav, det köper du ju alltid annars. Vad tog det åt dig? Har du skrivit upp rätt bröd nu?

De drack kaffe i köket och gick igenom dagens inköp. Britta dikterade och Gustav skrev. Gökuret gol tio slag, det var snart dags för Gustav att äntra cykeln och ge sig av på sin runda. Först tobaksaffären nere vid järnvägsstation för att lämna in tipset, därefter köpcentret för att handla det som var uppskrivet. Köpcentret hade också spelinlämning, men Gustav var klasskamrat med tobakisten, mannen som arbetade i tobaksaffären, och antydde att han gärna ville få en pratstund gamla vänner emellan. De kunde han gärna få, hade Britta sagt, för komma hit här kommer inte på fråga. Inte med den frun han har. Och så var det färdigprat om den saken. Gustav hummade och antecknade och trampade med de strumpklädda fötterna på trasmattan, till synes ivrig att få ge sig iväg på den dagliga cykelturen; en sann fri utflykt från hans inrutade tillvaro, som han brukade säga till klasskamraten när de satt bakom skynket i affären och tog sig en jamare.

Äntligen har han gett sig iväg, tänkte Britta. Får se hur mycket han måste vända tillbaka med och byta ut i eftermiddag. Bara han inte blir virrigare, vad ska hon ta sig till då? Elände hon aldrig tog körkort och att hans är indraget. Men han tycker om att cykla och det är så lite de behöver. De stora inköpen hjälper barnen till med; de turas om en gång i månaden att ta ut henne på storhandel. Gustav följer inte med då och det är bra, han skulle bara vara i vägen och se plågad ut. De har inte mycket gemensamt längre. Annat var det förr.

Britta tittar ut genom fönsterna och bestämmer att Gustav i alla fall får tvätta dem på framsidan till helgen.

Men annars är jag nöjd, tänkte hon. Vi har ett vackert hem. Och bättre smak än de nyinflyttade. Hon ler för sig själv. Jasså det var Margaretas dotter som bor där. Hon hade sett Margareta och, vad hon förstod var, dottern ordna med gardinerna i huset. Anskrämliga saker, skämmer ut hela gatan. Men Margareta hade sett så viktig ut där hon höll på. Britta hade inte gett sig till känna. Dottern var lik sin mor, men inte ett dugg lik sin far, inte undra på det; Margaretas man var oskyldig till det mesta i den kvinnans liv. Däremot hade dottern säkert många halvsyskon... Britta skakade på huvudet. Hon måste ringa Gudrun någon gång och be henne kolla upp en sak innan hon gick i pension, Gudrun hade säkert möjlighet att kika i en

del papper. Det står ju faktiskt Nyborg på brevlådan, och vad hon visste var det bara den gamle häradsbetäckarens familj som bar det namnet i de här trakterna. Men hon tänkte säkert fel för tänkte hon rätt hade väl Margareta avstyrt det hela, hur vetlös den kvinnan än var för övrigt.

Britta sätter sig plötsligt och gräver ner händerna mellan låren och kniper åt. För det kan väl inte vara så att det är som hon misstänkte så fort hon fick se dotterns speciella utseende. Och att Margareta vet, men ingenting har sagt? Hon har ju plötsligt fått komma upp sig lite genom svärsonen. Det är i så fall äckligt, avskyvärt! Britta går ut i köket för att lyfta ut och skaka mattorna. Efter att jag tvättat golvet ska jag ringa Gudrun.

3. Världens frälsare

– Det är jag som räddar jorden. Jag vill bara ni ska veta det innan ni ställer alla era frågor. Jag förstår att ni vill göra det: ställa frågor. Men om jag är schysst och säger att papperet jag stoppade i brevlådan, det ingår i ett livsviktigt uppdrag som ni måste låta mig fullfölja annars går vi under allihop, så kan ni väl låta mig gå nu? Så slipper vi det här. För det ni anklagar mig för är helt absurt.

Bra öppning. Mer fruktkaka än så här kan ingen önska sig.

– Ni säger ingenting, nähä. Ni måste tydligen få ställa alla era frågor innan ni är nöjda. Då kan jag lika bra klaga: Du där vred min arm och det är jag inte van vid. Det är ingen som har rört vid mig sedan min mamma dog. Så jag är inte van. Men det kanske ingår i ert jobb att göra så här.

Jävla polisövergrepp, men att de valde tennisarmen gynnar mig, det kan bli en riktig skada där och det ska utnyttjas. I värsta fall får jag vrida till mer själv.

– Den där spegeln på väggen, sitter det någon bakom? Jag har sett på amerikanska filmer att det gör det i förhörssrummen. Sitter någon därbakom som upphetsat säger: ”Det var han, jag känner igen honom.”. Eller så är det någon psykolog som gloriös och gör anteckningar. Jag har nog varit med. Sist jag var på det där stället skällde min mamma ut dem och sa att hon skulle aldrig komma dit med mig mer för jag blev ju bara sämre. Utan nu skulle hon ta hand om mig själv. Och det gjorde hon ända tills hon dog. Min kära mamma.

Tack och lov att morsan är död, och det där stället får de leta efter. Men är jag knäpp så är jag. Det vill säga hur jävla sinnesslött var det inte av mig att ta mig upp till Göran Nyborgs hus för att ge honom lång näsa och en varning på samma gång. Vad hade jag i huvudet? Rätt åt mig om de spärrar in mig på dårhus resten av livet. Hade jag tänkt efter borde jag begripa att så klumpig som Göran Nyberg är har snuten hans hus under bevakning redan för någon skitsak antagligen. Och så kommer jag som en levande räkmacka vandrandes rakt in i deras fälla. De måste ha känt igen mig från någon övervakningskamera.

– Jaja, nu blev du otålig, det ser jag, jag är inte dum även om du tror det. Jag ser det på dig att du till och med undrar om jag är mer än dum. Hans sätt där borta att vrida om armen på mig, pekar i samma riktning. Ni tror att ni har fångat en riktig farlig en, va? Men ni får tro vad ni vill, det skiter jag i. Jag sköter mig, ja kanske inte på det viset som jag har sett på teve att folk också kan göra. Men jag sköter mig själv och det har jag rätt i. Så kan ni andra hålla på

som ni vill. Fast det begriper ni inte. För ni gör inte som ni själva vill. Ni styrs hela tiden av krafter ni inte har en aning om existerar. Men det har jag! Det är därför jag använder mig av brevlådor för min ansvarsfulla verksamhet i jordens tjänst. Ja det finns alltså fler brevlådor som får sådana här papper; om ni bara orkade leta så skulle ni hitta de andra och förstå att jag är oskyldig till det som ni anklagar mig för.

Jag är så gott som ertappad med fingrarna i syltburken, men kanske går de på att jag har ballat ur fullständigt och så slipper jag sitta inne på det värsta stället. Kan de ge barnamördare tillfälle till middag på stan så borde jag kunna få åtskilliga tillfällen till fria promenader. Och vem vet vad Karlsson kan hitta på då? Nu kör vi hårt!

– Du skruvar på dig, du. Ja det kan du göra, för det är väldigt obehagligt det ni utsätter mig för just nu. Det här kan få katastrofala konsekvenser. Jag måste nämligen snarast ha delat ut alla papperna för att mönstret ska vara helt och jag var inte klar när ni störtade fram ur buskarna och grep mig. Ni förstår, om det nu ska vara lönt att förklara, att varje papper bär en del av mönstret som bildas när man gör en ritning av Taylors formel. Taylors formel är en viktig matematisk sanning för att upprätthålla universums lagar. Jag måste, det har rösterna noga sagt till mig, en gång om året skapa mönstret i en dator, skriva ut det på stora ark som jag river i mindre delar för att stoppa i vita brevlådor som det står Ej Reklam på. Annars upprätthålls inte denna lag i universum längre och då går det åt pipan med oss allihop, det fattar ni väl?

Det har redan gått åt pipan för mig. De andra har dragit från samlingsplatsen nu, de har kanske gått ut på radion med mitt gripande också. Nu rullar den preparerade bilen med fyra lyckliga killar i ut ur landet. Jag skulle ju bara inom Göran och lägga ritningen i hans brevlåda. Han skulle fatta att det var jag och att jag vet att han prasslar med min brud, hans före detta som han alltid söker upp när hans fru inte vill släppa till. Så han kunde ha suttit där och svettats nu. Och undra om en kniv plötsligt skulle snitta av utrustningen. För hans tystnad äger jag sedan branden på hans förra företag. Men han kunde gott fått klart för sig vem som var bäst på både det ena och det andra.

Tack och lov för Christer som tyckte vi inte skulle gå omkring med den riktiga ritningen som vi stulit utan rita av det vi behövde för hand på ett vanligt papper. Det har hänt förr att slumpen har skapat likheter. Så kanske de tror mig? De kanske släpper mig, jag kanske hinner ikapp? Och då kan Göran ha Annika till vad han vill, jag har ändå tänkt dumpa henne. Men det ska vara jag som bestämmer det.

– Hur tror ni därför att jag i mitt livsviktiga, jag upprepar: för jordens befolkning livsviktiga, uppdrag kunde ha en aning om att teckningen som jag lade i brevlådan på

Åkersorksvägen 18 hade ett mönster som ni påstår exakt beskriver hur ledningarna är dragna till larmet på SE-Bankens kassavalv? Jag vet inget om bankrån och fem miljoner kronor, jag försöker rädda sex miljarder människor!

4. Rövklåda

– Ska vi ta in invandrarbarn?

Där kom den. Frågan som länge hängt i luften. De måste ta ställning till den, men ingen ville tänka högt. Nathalie tittade missmodigt ut på hällregnet. Inte bara sommaren regnade bort, deras förskoleplaner hade inte sitt på det torra heller. Kalabaliken på Åkersorksgatan hade sänkt områdets status, antagligen både när det gällde villapriser och föräldrars vilja att placera sina barn här. I varje fall de föräldrar Nathalie och Sandra riktade sig till.

Förbannade Nyborgs, tänkte Nathalie medan hon stod vid kökets fristående arbetsbänk och gjorde i ordning var sin bantningsdrink till henne och väninnan. Det var deras fel alltihop. Det nyinflyttade paret hade mött henne på gatan en dag och ylat att någon lade anonyma lappar i deras brevlåda. De borde haft vett att inte skjuta sin smutsiga björn öppet, eller hur nu det där gamla ordspråket lød. Det hade hon såklart berättat för Sandra som antagligen hade gjort misstaget att berätta det för nästa granne. Varvid hela gatan kände till det. Inte bra med sådana rykten.

Och den gamle man som Nyborgs påstod var den skyldige var ju helt harmlös. Hon hade sett honom gå förbi några gånger, men han var alltid fullt koncentrerad på att gå utan att ramla, såg det ut som; han hade aldrig ens kastat en blick in på hennes välsköta tomt och vackra hus i rosa krossad marmor, vilket gjorde henne missnöjd. Han borde beundra att det fanns sådana som inte bara brydde sig om hur de själva såg ut utan även kunde visa upp ett vackert hem. Han begrep ingenting om nånting, det såg man ju.

Nyborgs passade inte riktigt in här, konstaterade Nathalie medan hon skakade av vispen i vasken och ställde dryckerna på en nypolerad mässingsbricka. Fast de hade väldigt tjusiga gardinuppsättningar, det måste man säga, såg kungligt ut. Men annars fanns det inget gott att säga om dem, de drog ju till sig problem. Först retade de upp nån anonym dåre som ingen ännu vet vem det är, sedan bankrånaren som greps hemma hos dem när han försökte gömma sig för polisen, eller hur det nu var. Och sedan grannens hus mittöver Nyborgs som bara flög i luften. Det senare hade väl ingenting egentligen med Nyborgs att göra, det var bara konstigt att bombdådet mot politikern som bodde där inträffade efter att Nyborgs flyttat hit.

Djupt tragiskt att mannen omkom, tänkte Nathalie. Han hade kunnat hjälpa dem med det centrum de tänkt skapa för att uppfostra barn i. Han hade de rätta värderingarna och hans parti har gått i främsta linjen för en ny typ av skolor där man äntligen skulle få sätta rätt pli på

ungarna. Så han skulle förstå. Explosionen hade hörts ända hem till henne, fönsterrutorna hade skullrat. Alla på gatan hade gått ut och stumma sett ner mot nummer 17 där elden förstörde det som inte smällen lyckats med. Brandkår, ambulans och polis hade anlänt för att göra vad de kunde. Men husägarens liv gick inte att rädda. Gatans invånare hukade länge i skräck så fort någon slängde på ett soptunnelock vårdslöst och polisen ringdes upp så fort någon rörde sig annorlunda där ute. Till en början krävdes det inte mycket för att stämpla ett beteende som avvikande, men allteftersom veckorna gått vågade till och med tidningsbud sig in på gatan utan att bli överfallna av uppskrämda invånare. Brottet klarades inte upp, men nu var det bara den förstörda tomtmarken som påminde om händelsen. Nathalie manövrerade sig bort till Sandra med brickan.

– Jag förstår frågan, men vårt största problem som vi måste ta hand om först är var vi ska ha vårt center. Så långt bort som möjligt från familjen Nyborg föreslår jag. Nathalie log bistert med sina blekta tänder fastän hon visste att hennes leende i viss mån tog bort allvaret i det hon sa; hon var för fräsch för att kunna se övertygande ut när hon var bestämd. Helt enkelt för vacker för vissa sammanhang, så var det, men de områdena kunde Sandra sköta om; där passade det bättre med en kvinna som såg lite mer alldaglig ut.

– Det här området är kört, sa Sandra. Ska vi ha vår anläggning här får vi vänta tills alla har glömt och den sprängda tomten är bebyggd igen. Om nu inte vi skulle bygga centrumet där? Fast då kom vi ju mittemot Nyborgs. Väninnorna fnittrade. Nathalie slappnade av, men det skulle hon inte gjort.

– Men ska vi ta in invandrabarn?

Sandra var bestämd på den punkten, det förstod Nathalie. Det gick inte att komma undan, Sandra ville de skulle ta ställning här. Det kliade mellan stjärthalsarna, stringtrosan skavde, och hon kände sig svettklibbig lite överallt.

– Vad är det viktiga i vår verksamhet, vi måste ta reda på det. Det tjuvar i alla fall min man om hela tiden. Så om vi inte ska ha annat än barn födda av svenska föräldrar måste vi kunna förklara det ställningstagandet på ett sätt så att ingen missförstår och tror att vi är rasister. För det är vi ju inte, Sandra, det är ju inte det vi menar, eller hur?

Det hade börjat så bra; Nathalie Gripenklo hade suttit i trädgården med sin granne Sandra Andersson och fantiserat om en bättre värld för sina barn. De hade var sin dotter i ungefär samma förskoleålder och de hade båda varit med om situationer och händelser de inte tyckte om att deras flickor hade utsatts för. Som den gång på badhuset då lilla Therese hade sett en orakad kvinna för första gången. Hon hade pratat om det i bilen hem och undrat om tanten var sjuk eftersom det växte hår på konstiga ställen. Det lät bäst att säga att tanten var sjuk, men

småflickor ska så klart slippa träffa onormala kvinnor. Det kan skada dem när de som bäst behöver förbereda sig för kvinnorollen.

– Det är rätt lustigt, sa Sandra medan hon sippade på glasets innehåll, att en del invandrare tänker också på att skydda sina döttrar mot fel intryck och förbereda dem för den rätta rollen. Även om deras syn skiljer sig åt från vår för övrigt. Vi har ibland mer gemensamt med dem än med slappa svenska föräldrar. Det säger min man i alla fall, och han har nog rätt. Han vet ju en del om sådant, sa Sandra och tittade lite osäkert på Nathalie som plötsligt log på ett nytt sätt åt Sandra.

– Nu har jag det! Vi poängterar att vi arbetar utifrån kristna grundvärderingar så slipper vi araberna! Nathalie kände sig lättad över att ha kommit på en utväg. Istället för att behöva säga att de var emot vissa människor skulle de så klart betona att de var för vissa värderingar istället. Så smart hon var.

– Men det gör vi väl inte, kristen grund låter dötråkigt, då kan vi väl inte ha några sminkkurser, till exempel. Sandra lät försiktigt irriterad.

– Vi kan göra precis som vi vill, kristen grund är bara en etikett vi sätter utanpå verksamheten. Ungefär som de som har en skylt som varnar för hunden, men det finns ingen hund. Det är så det går till, förstår du, det kallas marknadsföring. På det här sättet når vi dem vi vill nå.

– Okey då. Sandra lät inte helt övertygad, men sa inte emot. Utan drog lite i märkesskärpet och rättade till den dyra blusen innan hon tog ett djupt andetag bakom plastbrösten.

– Men då menar du alltså att vi inte ska ta in några invandrabarn, eller?

Det som hade börjat som en rolig och skapande idé två vänner emellan hade ingen vind i seglen längre, insåg Nathalie. De stampade utan kraft på stället och visste inte hur de skulle gå vidare. Det var som om de ville bevisa för varandra att de kunde lyckas, men de visste just nu bara inte hur det skulle gå till. Idén var jättebra; det var bara så mycket problem med verkligheten omkring dem.

– Vi kan väl fortsätta fundera på hur vi ska presentera det vi tror på? Nathalie slog över till en mer vädjande ton.

– Såklart, sa Sandra som hade mer än ett likadant rosa hus gemensamt med sin granne.

5. Gardinerna

– Kolla, han igen! Honom slipper vi och det blir väl bra, Inga? Göran vågade inte titta på sin hustru; hennes skarpa blick och vassa käft hade helt knäckt hans självkänsla. Inga sa ingenting utan fortsatte packa ner glas i flyttlådan.

Bra hon tar glasen, för dem är hon rädd om så då slänger hon inget på mig just nu i alla fall. Göran Nyborg suckade. Frågan var om de kunde rädda äktenskapet. Huset hade varit viktigt för deras förhållande och nu tvingades de lämna det. I samband med polisens alla frågor om hans förbindelse med bankrånaren hade Inga anat samband det inte var någon höjdare precis att hon fattat. Nu skulle hon veta allt om föredettor, gamla kompisar och hans företag. Speciellt hans förra företag som brann ner till grunden.

Han hade drivits mot att han måste bestämma sig; antingen berätta allt och därmed riskera sin egen undergång, eller ljuga lite, bara lite så hon inte kunde komma åt honom i alla fall. Han satsade på att det sistnämnda hade varit rätt taktik varvid Inga sagt hon ville skiljas. Hon litade inte ett dugg på honom. Men eftersom det drog ut på tiden att finna en ny köpare hade hon veknat och bestämt sig för att stanna kvar. Nu skulle de flytta till en lägenhet i andra änden av stan. Huset var sålt till en utlänning, var väl ingen annan som ville bo här nu.

Svärmor var ett kapitel för sig. Hon hade verkat tycka att det värsta var att gardinerna inte skulle få hänga kvar, de var sydda att just passa till huset och hade kostat en förmögenhet. Han hade sett ett nytt hot torna upp sig. Men det hade tack och lov gett honom idén att fråga köparen om denne kunde tänka sig att ta över gardinerna. Turken hade skinit upp och sagt att precis sådana hade hans fru önskat sig i hela deras liv. Svärmor hade blivit både nöjd och missnöjd med beskedet. Givetvis hade hon frågat hur mycket den nye husägaren hade fått betala för gardinerna. Göran hade, bara för att göra henne nöjd, dragit till med ett tre gånger så högt belopp som det han begärt och fått. Givetvis tyckte kärringen då att det var hennes pengar så det var bara att betala och se glad ut när han gick flera tusen back.

– Göran, jag vet inte om någonting är bra längre, men jag vill bara komma ut ur det här huset. Sedan får vi se, sa Inga och fortsatte packa.

Göran tittade på sin fru och såg hur lik hon var hans systrar, kanske därför han kände sig så hemma med henne, han ville bara vara med henne, de hade en speciell gemenskap och närhet de två. Tänk om de var släkt? Han hade ju ingen aning om vem som var hans riktiga föräldrar, mamma och pappa hade när han blev tonåring berättat att de hämtat honom från barnhemmet när de inte trodde de kunde få några egna barn. Barnhemmet hade inga uppgifter om var han

kom ifrån. De hade hittat honom i en korg utanför ytterdörren en kväll. Han var nästan nyfödd då. Och det fanns ingen lapp med om vem han var. Det här var det bara han som visste.

* * *

Det var ett tag sedan han hade tagit någon promenad genom det här området sedan sist. Men han hade inte fått lov att gå hit för sin hustru. Det kunde vara farligt, sa hon. Där händer för mycket. Men det var väl just det som lockade. Han gick sämre idag. Fick stanna ofta och försöka räta på ryggen. Snart dags för rullator, ett utmärkt hjälpmedel hade doktorn sagt. Men han ville inte riktigt än. Går det så går det. Fast till vintern när halkan kommer fick han nog tänka om.

Se där, där har vi gatans äldsta hus still going strong. En fin skapelse från sent 1920-tal, eller tidigt 1930-tal. Allting var så fint och vackert på huset. Han njöt av att ingenting var förstört här.

En äldre dam stod på bakgården och skakade trasmattor. Henne kände han igen, men från ett skolminne han inte skulle vilja påminna henne om. Jaja, både pojkar och flickor ska väl få lov att rasta av sig, det är ju jämlikt. Han stretade vidare, men visste att möjligheten att få en skymt av henne var en av anledningarna till att han tyckte om att gå längs den här villagatan. Hon såg fortfarande bra ut, bakifrån. Han flinade för sig själv och rörde vid minnesbilderna i skallen lite extra sådär. Något annat började också röra på sig längre ner.

Se där, än är det liv i gubben. Men nu lugnar vi oss tills vi kommer hem. Han passerade under sammanbiten inre radiotystnad två rosa mexitegelvillor. Det var under hans värdighet att ens titta på dem. Därefter en rad med femtio år gamla hus byggda i en särskild stil som kallas funkis. Kännetecknande för dem är stora fönster och platta tak. Säkert svindyra att hålla varma för ägarna, men trevliga inslag för de som ytcker om att gå omkring och titta på hus. Därefter kom ett par väldigt små radhus inklämda på uppdelade tomter och så kom han då till hålet på vänster sida.

Måste ha varit en rejäl smäll, tänkte han. Och kastanjen är borta, den strök tydligen också med, så sorgligt. Huset hade varit ett fult skrytbygge. Men hålet och tomtens nuvarande tillstånd var en styggelse, enligt den före detta arkitekten. Den skapar kaos i mönstret. Här måste iordningställas, tänkte mannen upprört och vände bort blicken till huset mittöver varvid han om möjligt blev ännu stelare i kroppen och tog sig för pannan.

Är det inte det ena så är det det andra, som jag brukar säga. Och de där monsterna hade jag fullkomligt glömt bort. Men jag vet vad min kära hustru Gudrun skulle ha sagt om hon sett de förfärliga gardinerna där borta:

– Man borde lägga en lapp i deras brevlåda.